

Víra.

Víra není taková, jak ji největší část takzvaných věřících projevuje. Skutečná víra vzniká teprve tehdy, když si člověk zcela osvojil obsah Božích poselství a tím dospěl k živému a nenucenému přesvědčení.

Boží poselství přicházejí prostřednictvím Božího Slova, jakož i skrze Jeho stvoření. Vše svědčí o Něm a Jeho vůli. Jakmile člověk může vědomě **prožít** celý vývoj a bytí, budou jeho city, myšlenky a konání jediným radostným přisvědčením Bohu. Avšak potom ztichne, mnoho o tom nemluví, stane se však osobností, která s tímto tichým uctíváním Boha, které se rovněž může nazvat důvěrou v Boha, stojí pevně a jistě v celém stvoření. Nebude se vznášet ve fantaziích, nebude upadat do vytržení, stejně tak nebude na zemi žít jen v duchovnu, nýbrž se zdravou myslí a svěží odvahou rovněž bude konat své pozemské dílo a při tom také použije chladného rozumu při nutné obraně v napadení jako ostrého meče, přirozeně aniž by při tom byl nespravedlivý. Nikdy nemá mlčenlivě snášet, jestliže se mu děje bezpráví. Jinak by tím podporoval a posiloval zlo.

Avšak nyní je velmi mnoho lidí, kteří se jen **domýšlejí**, že jsou věřící! Navzdory všemu vnitřnímu uznání existence Boha a Jeho působení se obávají úsměvu pochybovačů. Je jim trapný, nepohodlný a tiše ho při rozpravách přechází s diplomatickým výrazem ve tváři, a činí tak svým rozpačitým chováním pochybovačům trvalé ústupky. To není víra, nýbrž jen vnitřní **přiznání**! Tím ve skutečnosti zapírají svého Boha, ke kterému se v tichosti modlí a poté od Něj očekávají všechno dobré.

Falešná ohleduplnost vůči pochybovačům se nemůže omluvit tím, že „věřícím“ je tato věc příliš „svatá a vážná“, než aby ji chtěli vydat dalšímu hanobení. Také to již nelze nazvat žádnou skromností, nýbrž výlučně nízkou zbabělostí! Promluvte konečně nahlas, čího Ducha jste děti! Odvážně vůči **každému** člověku, s hrdostí, jak se to sluší Božím dětem! Jen tehdy budou také pochybovači konečně nuceni krotit svůj posměch prozrazující jen nejistotu. Avšak nyní je bázlivým chováním mnohých „věřících“ jen pěstován a živen.

Tito lidé podvádí sami sebe, neboť slovu „víra“ přikládají zcela jiný význam, než toto slovo vyžaduje. Víra musí být **živá**, to znamená musí se stát ještě více než přesvědčením, musí se stát činem! Činem se stala, jakmile pronikne vším, veškerým cítěním, myšlením a konáním. Ona se musí z nitra navenek stát nevтіravě patrnou a zjevnou ve všem, co patří k člověku, tedy samozřejmostí. Člověk ji nesmí jen držet před sebou ani jako přelud, ani jako štít. Nýbrž všechno zevně patrně stávající musí ukazovat pouze přirozené vyzařování vnitřního duchovního jádra. Lidově řečeno, pravá víra musí být tedy silou, která vyzařujíc z ducha člověka proniká jeho tělo a krev a stává se tak jedinou přirozenou samozřejmostí. Ničím vyumělkovaným, ničím vynuceným, ničím naučeným, nýbrž jen životem!

Podívejte se na mnohé věřící: Tvrdí, že bezpodmínečně věří na život po smrti a zjevně na něj také směřují své myšlenky. Naskytne-li se jim však někdy příležitost, aby nad rámec prostého všedního pozorování dostali důkaz o tomto životě na onom světě, tak jsou polekáni nebo hluboce rozrušeni! Tím však přímo dokazují, že v podstatě nikdy nebyli přece tak přesvědčeni o životě na onom světě; neboť jinak musel by jim takovýto

příležitostný důkaz připadat jen jako zcela přirozený. Nesměli by tedy být ani polekáni, ani z toho být obzvlášť otřeseni. Mimo to je ještě nespočet případů, které zřetelně ukazují, jak málo věřícími jsou takzvaní věřící. Víra v nich není živá.